

nyecske hol ránézett, hol elkapta a tekintetét. Végre nem állhatta meg szó nélkül.

— Miért néz úgy engemet?

Alma Roza nem tudta hirtelenében, hogy mit is válaszoljon. Csak megfogta szép lassan hatalmas markával az Amál kis kezét. Az asszonyka hagyta, hogy fogja, sőt a legény valami gyöngye szorításfélét is érzett az erős ujjain. A szívét ekkor valami egészen ismeretlen, új, nagy, győzelmes öröm járta át. A poronty, a fiúcska, a sarokban boldogságában felsikoltott. Odanéztek, kissé megijedve. Az Alma Roza batyujából egy egész trikót húzott elő és diadalmasan, mint egy sziú-indián, nekiesett és szagatta.

Csűrös Zoltán.

A HÍD.

*Új kikelet, új álmok, új hitek.
Újult erővel újra építetek
zavarosan kavargó vizek sodra
fölé bizó, reményes áhitat
malasztjából egetverő magosra
új hidat.*

*A sóhajos, bús, remegő sorok,
miknek tövéhez gyakran vér csorog:
lábai lengő, karcsú, könnyű hídnak
s a rímek, miket könnyek gyöngye vet
s mik sort ölelnek, csókra csengve hívnak:
hidivek.*

*Mindig dalokkal zengve zengeni
s a tiszta légben lengve lengeni
fog majd, míg rajta lábad diadalban
büszkén, nesz nélkül, csöndben, álmatag
az örök halhatatlanságba halkán
áthalad.*

Haraszthy Lajos.